

[Jens Foged.]

det nu er gentaget så mange gange — bede, om der ikke er en opfindsom sjæl, der kunne finde på et bedre ord end generaldirektør. Jeg skal lade være med at komme med forslag, så er det vel lettere, og måske vil udvalget diskutere det.

Generaldirektøren skal udnævnes af økonomiministeren og efter forslaget efter samråd med statsrevisorerne. Jeg vil tro, at de i al almindelighed kan være fuldkommen i overensstemmelse med hinanden, det vil da i det mindste være bedst, om man ville og kunne være det.

Så er problemet om revisionens uafhængighed taget op til speciel debat i betænkningen, og det er fastslået, at den skal være uafhængig af regering og folketing. Når det er sagt, så skal der naturligvis alligevel være en eller anden myndighed, som tager sig af selve statsrevisionen som regie, og her har man valgt regeringen og i dette tilfælde økonomiministeren. Det kan vi fra venstres side tiltræde. Vi finder, at hvis det var folketinget, for det har været inde i billedet, så ville folketinget måske lettere kunne komme ind i en, som det også er blevet udtrykt, politiserende måde at tage det på. Vi finder derfor, at forslaget i al almindelighed på dette område tilfredsstillende også vore krav.

Vi er tilfredse med, at det om svarene nu i loven er indført, at spørgsmål og svar skal have et vist tidsinterval, sådan at der ikke er noget, der kan syltes. Under de vilkår vil det kunne blive hurtigere og nemmere arbejde. Vi er også tilfredse med, at der ikke nu skal forelægges de store beretninger, som kun få læser, og at pressen måske nu kommer mere løbende ind i billedet.

Jeg har i det hele taget kun at tilsige venstres velvillige arbejde ved gennemførelsen af det foreliggende lovforslag.

Wamberg (FP):

Udviklingen har gjort en modernisering af revisionen af statens regnskaber nødvendig, og fremskridtspartiet ønsker at medvirke til, at det forelagte forslag i sin endelige udformning bliver så hensigtsmæssigt og effektivt som muligt.

Vel kan der findes spredte eksempler på, at de årlige revisionsbetænkninger og beretninger om særundersøgelser har haft effekt, men fremskridtspartiet deler ikke desto

mindre den opfattelse, at de år efter år af revisionsdepartementerne konstaterede og af statsrevisorerne påtalte positive fejl, undladelser og forsømmelser samt dårlig planlægning og styring inden for den offentlige sektor — forhold, der gang på gang er dokumenteret ved konkrete eksempler af betydelig økonomisk rækkevidde — hidtil i alt for ringe grad har fået folketinget til at reagere, enten ved gennemførelse af ny lovgivning eller ved ændring af allerede gennemførte love.

En af årsagerne hertil er utvivlsomt, at statsrevisorerne hidtil har fremsat deres kritik i form af oftest yderst bløde næser, der ikke har medført noget konkret i retning af at få ansvaret for begåede fejl placeret hos den eller de personer, der har begået fejlene, med de konsekvenser, stillingsmæssige eller erstatningsmæssige, for dem, der har begået forsømmelserne, der burde have været selvfølgelig i forhold til størrelsen af de begåede fejl. Det fremgår tydeligt af betænkningerne, at det ofte er den eller de samme personer, der mod bedre vidende gang efter gang har begået de samme fejl efter princippet: der sker jo alligevel intet.

Vi har heldigvis i dette land mange overordentlig dygtige og effektive embedsmænd og andre offentligt ansatte, der udfører et for samfundet aldeles uundværligt arbejde, men vi har også et betydeligt antal ansatte i den offentlige sektor, på hvem den klassiske karakteristik gælder, at er en person først offentligt ansat, så er den pågældende gået ind til den evige hvile og kan kun afskediges, hvis han eller hun ikke møder til tiden eller stjæler af kassen. Undertaget herfra er kun de personer, der lægger sig ud med magthaverne, og navnlig dem, der formaster sig til at have ret.

Ingen, heller ikke fremskridtspartiet, ønsker generelt at lægge offentligt ansatte for had. Vi undrer os blot såre over, at hverken perspektivplanerne eller de årlige revisionsberetninger hidtil har kunnet ændre det faktum, at antallet af offentligt ansatte stiger med uformindsket hastighed på bekostning af det antal, der beskæftiges i den produktive sektor, der er forudsætningen for, at vi alle fortsat kan eksistere.

De årlige revisionsbetænkninger og tilrådsbetænkninger er imidlertid særdeles digre værker, som vel kun de færreste af dette